

Unitárius Közlöny

KOLOZSVÁR, 1888–1948/1990. • 34. (94.) ÉVF. • 6. SZÁM • 2024. JÚNIUS • ÁRA: 4 LEJ

Az iszlói templom • Fotó: Czire Alpár

Mint a kisgyermek...

• Annak, aki tiszteli az életet, nem kérdés, hogy a gyermek kincs. Isten legnagyobb ajándéka nem csak a túlélést jelenti, nem csak az emberiség felhalmozott tudásának élvezője és gyarapítója, nem csak arra való, hogy elolvadjanak tőle a rokonok, vagy az oktatási alkalmazottaknak munkát adjon. A kisgyermek „tud” valamit, amellyel a felnőttek már nem rendelkeznek, s amelynek hiánya elválasztja őket Teremtőjüktől.

A gyermek őszintesége, ártatlansága, nyitottsága az a

magatartás, amely Jézus szerint alkalmas Isten országa megvalósítására. Nem, nem a gyermeki naivságról vagy infantilizmusról beszél a Biblia. Valami másról, amit a hívő ember már ismer: a megingathatatlan bizalomról, amelyet az élet Urába vet a teremtmény, s amely megelőzi a jövőért, a szereteteinkért való aggodást. Imádkozzunk hát azért, hogy visszataláljunk a bennünk levő kisgyermekhez, hogy Isten országát építhessük a felnőtt tapasztalataival.

A tartalomból:

Az (elveszett)
boldogságunk nyomában

4

Kétszázharminc éves
küldetéstudat, harmincéves
új lendület

6

A kolozsvári kollégium
ünnepe

8

Marosi Gergely 150

10

a L a p t é m a
Ima a gyermekért

„...úgy fogadja az Isten országát, mint egy kisgyermek...” (Mk 10,15)

● **Az ODFIE április 19–21. között szervezte meg a nyárándító rendezvényét, az OMNIUM – 5. ODFIE Sportolimpiát a tusnádfürdői Tusnad Campingben.** A rendezvényre tizenkét csapat több mint kétszáz fiatalja jelentkezett Erdély és Magyarország különböző településeiről. Első nap köszöntőt mondott Szabó Balázs főszervező, majd Szőcs Előd nagyenyedi lelkész és hobbisportoló tartott előadást. Második nap Lőrinczi Zsófia teológiai hallgató tartott áhítatot, majd elkezdődött a csapatok megmérettetése. Este Sorbán Előd, a Sepsi OSK utánpótlásedzője tartott előadást. Harmadik nap Magyar Zita Emese ifjúsági és egyetemi lelkész tartott istentiszteletet. A sportolimpiát a Szuie (Székelykeresztúr) csapata nyerte, második a Homoródmunte, harmadik a nyárádszentmártoni és kövendi fiatalokkal kiegészült Fedfie (Felsőrákos) csapata. A legsportszerűbb csapat díját a Nadfie (Nagyajta) kapta.

● **Április 25-én Nagyváradon, a római katolikus püspöki palotában üléseztek a Sapientia Alapítványt létrehozó erdélyi magyar történelmi egyházak püspökei és az általuk kijelölt kuratórium, amely a Sapientia Erdélyi Magyar Tudományegyetem működtetéséért felelős.** A Sapientia Erdélyi Magyar Tudományegyetem több mint két évtizedes fennállásával a történelmi egyházak, a Magyar Kormány és romániai magyar politikum egyik legsikeresebb megvalósítása. Egyházunkat Kovács István püspök képviselte az ülésen.

● **Április 27-én szervezték meg Nyárádszentmártonban az egyetemes kórustalálkozót és örömeleklést.** Áhítatot tartott András Benedek főjegyző, az énekvezéri szolgálatot Váradi Imre látta el. Kiss Sándor Lóránd helyi lelkész üdvözlő szavai után nyárádmenti népdalokat adott elő Kiss Anna. Köszöntőt mondott Varga Ervin alpolgármester, Jenei Sándor Levente egyházköri jegyző, Székely Kinga Réka hitéleti és missziói előadó-tanácsos. A találkozón részt vett az árkosi, székelyderzsi, marosvásárhely-kövesdombi, medgyesi, bencédi, tordai, recsenyédi, vargyasi, brassói, homoródszentpáli, székelyudvarhelyi 2. sz. egyházközségi, jobbágyfalvi, székelykeresztúri kar. A közös énektanulást Buzogány-Csoma István lelkész irányította. A szeretetvendégségen Fazakas Csaba helyi gondnok és körü felügyelőgondnok mondott záróbeszédet. A beszámoló a következő számban olvasható.

● **Augusztus 1–4. között Tusnádfürdőn szervezik meg a 2. Kapocs – Unitárius Családos Tábor.** A táborba jelentkező családok minden tagját korcsoportjuknak megfelelő program várja. Állandó felügyeletet biztosítanak a legkisebbeknek, minőségi programokat fiataloknak és felnőtteknek egyaránt. Jelentkezési határidő: június 15., felnőtteknek 100 lej, a 18 év alatti gyermekeknek 50 lej a részvételi díj. További információkért Kendi Ágnes szervezőhöz

(+40 752 941 128, kendi.agnes@unitarius.org) és Koppándi Júlia programfelelőshöz (+40 747 586 514, rendezvenyek@unitarius.org) lehet fordulni.

● Egyházköri hírek

Háromszék-Felsőfehéri Egyházkör

Május 11-én a kökösi templomban tartották a Háromszék-Felsőfehéri Unitárius Egyházkör éves közgyűlését, amelyen részleges tisztújításra is sor került. Erdő Imola brassói lelkész személyében új egyházköri jegyzőt is választottak a közgyűlés tagjai. A szószéki szolgálatot Szabó Adél Júlia kálnoki és Major László datki lelkész végezte, az énekvezéri teendőket Tana Zoltán felsőrákosi kántor látta el.

Kolozs-Tordai Egyházkör

Május 12-én a bágyoni egyházközség adott otthont az Együtt Isten völgyében hitéleti, művelődési és közösségi rendezvénynek. Az áhítatot Bálint Róbert Zoltán mészárosi lelkész tartotta, majd a Fekete Béla helyi lelkész által felvezetett bibliai részekre válaszoló zsoltárokat Tótor Éva és Csaba előadásában hallgathatták meg a jelenlevők. Az esemény szeretetvendégséggel zárult.

Küküllői Egyházkör

Április 21-én iktatták be hivatalába Molnár Attilát a Magyarsárosi Unitárius Egyházközség lelkészi hivatalába. Kovács István püspök szószéki szolgálatát a beiktatandó lelkész beszéde követte. Ezután Szentgyörgyi Sándor esperes adta át a gyülekezeti jelképeket, a Bibliát, a kelyhet és a templom kulcsát. Köszöntőbeszédet mondott Dezső Szabolcs, az egyházközség gondnoka, Czerán József felügyelőgondnok, a nőszöveg képviselőjében Tóth Ildikó tanító, az ULOSZ nevében Fülöp Dezső Alpár lelkész, az évfolyamtársak nevében pedig Fekete Béla lelkész, a testvérelekezetek részéről Opra István oroszhelyi római katolikus plébános, illetve Rázvan Iernuțan ortodox lelkész, Ioan Aldea polgármester. Az ünnepséget az egyházközség vallásörösainak és az Iszlay László tanár által vezetett helyi dalárda műsora zárta.

Székelyudvarhelyi Egyházkör

Május 12-én iktatták be Újvárosi Katalint a Székelyudvarhelyi 2. Számú Unitárius Egyházközség lelkészi hivatalába. A beiktatandó lelkészt a szószéken Kovács István püspök követte. Az egyházközségi kórus, Sorbán Enikő homoródalmási énekvezér, Dézsy Erika énektanár és Vas-Székely Piroska műsora után Solymosi Alpár esperes átadta a Bibliát, az egyházközség kelyhét és templomának kulcsát. Köszöntőt mondott Sándor Krisztina főgondnok, Székely Erzsébet egyházköri felügyelőgondnok, Demeter Sándor Lóránd ULOSZ-elnök, Szilveszter András egyházközségi gondnok, Gálfi Árpád, Székelyudvarhely polgármestere, Bíró Barna Botond, Hargita megye tanácsának alelnöke és a testvérelekezetek képviselői, Tamás Barna katolikus plébános és Berde Zoltán református főgondnok.

LÉLEKKENYÉR

Gyermeki kérdés

„Pap bácsi, én csak azért kopogtam be magához, mert meg szeretném tudni, hogy miért pont akkor születtem meg erre a világra, amikor nincsenek dinoszauruszok és nincs meteor-eső” – szegezte nekem a kérdést egy hatodikos kisfiú. Iskolalelkészként mindig arra biztatom a diákokat, hogy nyugodtan kopogtassanak, sőt nyissák rám az irodaajtót, ha megoldatlan kérdéseik, kételyeik vannak, ha bizalmas, baráti környezetben szeretnének megbeszélni valamit. Nyilvánvalóan a tanulási nehézségek, párkapcsolati problémák, szülőkkel való kapcsolat szokott terítéken lenni a fogadóórán, ezért picit meg is lepett a majdnem sértődéssel és dacosan megfogalmazott kérdés: miért pont egy dinómentes világba születünk bele?

Nehéz ez a létkérdés. Miért akkor születünk a világra, amikor? Mit tennénk, ha egy másik korban kelene éljük életünket, legyen az a kezdetleges kőkorszak, a sötétnek mondott középkor vagy éppen a futurisztikus jövő? A reinkarnáció tana egyszerű választ ad számunkra: amióta önállóan mozogni tudó organizmusok élnek a földön, a lélek folytonosan vándorol testről testre, szervezetről szervezetre, s ilyenén soha nem szűnik meg létezni. Ezzel az érveléssel boldogan nyugtázhattuk volna a kisdíák beszélgetőpartneremmel, hogy könnyen megtörténhet, hogy valamikor dinoszauruszba reinkarnálódott, úgyhogy nemcsak, hogy itt volt már, amikor dinoszauruszok éltek, hanem talán ő maga is dinó volt! Micsoda történet lett volna! Szomorúsággal állapíthattuk volna meg, hogy sajnos a léleknek nincs memóriája, az csak a testnek van az agyi szinapszisek révén, ezért sajnos nem emlékezhet ezekre az időkre, de milyen boldogan ismertük volna fel, van hajszálnyi esélye annak, hogy mi magunk voltunk azok a hatalmas ragadozók!

Talán nem meglepő, ha megemlítem: nem volt ennyire könnyű dolgom. Ezek a mai fiatalok ennél okosabbak, nem tudom cukorkával, mázzal bevont mesés történetekkel elbolondítani őket. Meg hát, nem is akarom! Vegyük csak végig a létkérdés bonyolult fejzeit, ne szaladjunk el a felelősség elől. Arra biztatom a kedves olvasót, hogy külső megfigyelőként járja velünk végig ezt az utat, s tegye fel ugyanazokat a kérdéseket, amelyekről mi is beszéltünk azon az őszi délutánon. Lássuk csak: miért szeretnénk néha egy másik korban élni? Ha sikerülne is átszárnyalni egy másik történelmi korba, a jelenbe való visszatérésünkkor mit hoznánk magunkkal, s mit hagynánk ott jó szívvel? Ha a múltba utazunk, készek vagyunk-e feladni a

ELEKES ZSOLT

modern orvostudomány vívmányait, a technológiai fejlődés előnyeit és hátrányait s mindezek nélkül visszautazni pár száz, pár ezer vagy pár millió évet? Ha a jövőbe utazunk, készek vagyunk-e feladni a világról alkotott képünket a maga törvényeivel és korlátaival és felfedezni, hová vezetett az emberek közötti együttműködés? S ha mégis beletörődünk, hogy a fizika törvényei nem engedik az időutazást, a dinók sem tud-

„Ezért mondom nektek: ne aggódjatok életetekért, hogy mit egyetek, vagy mit igyatok, se testetekért, hogy mibe öltözködjetek. Nem több-e az élet a tápláléknál, és a test a ruházatnál?” (Mt 6,25)

nak visszatérni, és mi sem tudunk visszautazni az ő idejünkbe, akkor vajon megtaláljuk-e a választ a legégetőbb kérdésre: ebben a történelmi korban és ebben a világban, amiben most élünk, mi is lehet a mi szerepünk? Mert előbb-utóbb bele kell törődnünk, hogy tetszik avagy sem, itt kell megfogjuk a jó alkalmat s valami szépet, maradandót alkossunk, mert nekünk ezek a 1900-as, 2000-es évek jutottak részül! Itt sajátíthatjuk el a különböző tantárgyak szépségeit, bármennyire nehéz is megtanulni egy-egy képletet, itt vehetjük észre, kinek segíthetünk akár a házi feladat megoldásában, akár egy ismeretlen fogalom megértésében, akár a világ gyönyörű titkainak felfedezésében, s itt van lehetőségünk megalkotni új dolgokat, megérteni új összefüggéseket s hozzájárulni ahhoz, hogy az utánunk jövők egy még jobb világot kapjanak tőlünk. Ezt mind diáknyelven fogalmazom meg, de kis fantáziával mindenki lefordíthatja felnőtt-, idősnyelvre.

Tisztességesen el is bonyolítottam a kérdést, igaz? Ilyen ez a létkérdés: bonyolult, titokzatos, de legfőképpen sajátos. Vannak általánosan elfogadott válaszok a létértelem nagy kérdéseire, de a sajátunk akkor is a sajátunk. Jézus is ad számunkra pár támpontot, imádságainkban Isten is ihletni tud a jó válasz megkeresésére, filozófusok tömkelege siet a segítségünkre, de végül is a mi elménk kell megvilágosodjon, és találjuk meg az élet értelmét akár hatodikosként, akár felnőttként, akár idősként. Beszélgezzünk csak tovább, az ajtó mindig nyitva!

HITFORRÁS

Az (elveszett) boldogságunk nyomában

SOLYMOSI ALPÁR

„Az Úr ajándéka a gyermek, az anyaméh gyümölcse jutalom” – vallom a zsoltáráról. A nagy felejtés korszakát követően, amelyben az európai és nyugati kultúra elhitette önmagával, hogy életvitele és gondolkodása előbbrevaló, mint a természeti népeké (afrikai, keleti, őserdőbeli törzseké, mint akár az egykori kis székelyföldi közösségeké is), most a nagy újraindítás (Big Reset) korába léptünk. Úgy érzem, hogy a Nagy Újraindítás elmélete is csak ártani fog azoknak, akiket kellőképpen el tudtak idegeníteni az egyszerű, azaz a természetszerű, istenközi élettől. A nagy felejtés és újraindítás helyett van egy harmadik út is: Már az első emberpár életét követően kéz a kézben járja Isten és emberpáros a nagy folyamatosság útját. „A hármasság nem szakad el egyhamar” – írja a Prédikátor. Ennek szellemében is csodálom gyermekeimet, hiszen ők a folyamatosság gyermekei. A bőséges gyermekáldás a legélhetőbb út, mégis ez tűnik a legegzenekisebbnek a tévelygő világunkban. A „sokasodjatok és szaporodjatok” isteni rendelete szerinti életút megvetett, a karrier útjában álló nagy fa, amelyet lehetőleg ki kell vágni madárfészkestől, lombkoronástól úgy, ahogy van. Sőt, hogy ne emelgesse a későbbi utat, jó a gyökérzetet is kitépni és beörölni... Aki azonban inkább a nem trendi, édenkert-i ösvénykén jár és marad, úgy érzem, tisztásra fut, igazi lelki öröme, boldogságra szalad. A 21. századi széles útjaink zöme végül fölemészt és összezavar. Unitáriusokként, akiknek mind földrajzi területei, mind pedig demográfiai adatai egyre csak zsugorodnak, tudom, hogy nem sok esélyünk van meghatározó szemléletváltás kiváltására. Mégis úgy érzem, hogy érdemes szembe menni az árral és beengedni életünkben az Istenhez, az ő szent rendelkezéseivel való visszacsatlakozást. Érdemes meghívni és beengedni a gyermeket életünkbe. Boldog vagyok és hálás, hogy gyermekeink megszülettek. Szám nélkül, mert nem az a fontos. A számtalan gyermek léte lenne a lényeg. Mi, akik éltünk a földjüktől elszakított, traumatizált és kollektivizált nagyszüleink reflexeinek árnyékában, éltünk az iparban boldogulást kereső szüleink akart vagy éppen „dekrét” alapján világra köszönő gyermekeként, most boldog családot alapíthatunk. Esélyt kaptunk arra, hogy a szabadpiaci trendeket kínáló Európa versenyző fiatal-felnőtt nemzedékeként, akik éppen fészket raknánk, föleszméljünk. Esélyt kaptunk az igazi életigenlésre, a görcsök nélküli gyermekáldás öröme. A jóléti illúzió azonban természetellenes módon kitolja a felelősségvállalás időszakát,

elhomályosítja az esküvésünk mögötti megtartó gyök, tüzes szó tartalmát. Az „esküszöm” és a „szertem”, sziklája egyre több esetben meginog. Egyre több a válás és egyre kevesebb a gyermek. Egyre kevesebb az igazi család, és az így felnövő gyermekek között pedig egyre kevesebb a nemzet- és bárminemű önazonosság fenntartására alkalmas vezéregyéniség, egymásba kapaszkodó és egymáshoz ragaszkodó lelki alkatú ifjú. Az infantilizmus kora gyakran egészen felnőttkorig kitolódik. Rengeteg hímfi és egyedül való leány bolyong az utcákon, internetes felületeken, és keres. Nem tud kapcsolódni a nagy folyamatosság elvéhez, ahhoz, hogy férfi és nő szerelméből, Isten áldásából van az élet, van az éden. Régóta figyelem a gyermekáldás kontextusát azokban a társadalmi miliókban – falun és városon –, ahol megéljük mindennapjainkat... Kezdetben Firtosváralja által Udvarhelyszék volt, most meg Csíkszereda által Csíkszék a családjunk szállásterülete, otthona. A megfigyeléseimből és saját tapasztalataimból kialakult családszemléletem sok esetben szembemegy azokkal a társadalmi, tudományos és gyakran egyházi elméletekkel is, amelynek keretei próbálják konyhamérlegre tenni és igencsak meghatározni a „gyermekvállalás”, „családalapítás” kereteit. És már itt e két alapfogalomnál meginog bennem a boldog, Istentől nekünk szánt, helyénvaló, természetszerű életünk minden reményteljes víziója. A család mint a férfi és nő által kibontott esélyterület ugyanis az életünk egyik legmisztikusabb léte. A jó házasság nem siker, hanem inkább áldás kérdése. Mint ahogyan a család sem cég, amely „alapításra” és „bejegyzésre”, „indításra” szorul. A gyermek pedig nem emberi döntés eredménye, „vállalkozás”, „vállalás” vagy „nem vállalás” kérdése. E fogalmaink mind-mind a vadkapitalista, piacgazdasági szemlélethől gyűrtözték be és rombolták porig a családesheményt, a családi szentélyt és annak életesemény-láncolatait. Amilyen gyorsan csak lehet, ki kell seperni, fel kell porszívóznunk ezeket a téves, ágy alatt, szekrény mögött meghúzódó porbolyhokat, és ki kell dobni azokat életünkéből. Az élet több az elméletnél, és Istenhez sokkal közelebb álló, szervezesebb, mintsem gondolnánk. Férfi és nő, gyermek és család mind az ő teremőerejének megnyilvánulása. A menyegző, a nász, a gyermekek születése, a naponként revitalizálódó szerelem és szeretetkapcsolat mind-mind Istennek életigenlő, sejtelmesen szép és szelíden formálódó műve. Nem is igazán lehet kielemezni e törekeny és gyöngéd teremőit elvet. Az individuális szemlélet hamiskás elképzelése,

miszerint az élet pusztán csak általam, az „egyéni döntéseim”, és esetleg a velem szövetkező társ által vezérelhető, zsákutca. Sajnos rendszerszerű szavaink, hogy „önmegvalósítás”, „próbaházasság”, „gyermeknevelési segély”, „második házasság” stb. idő közben feltöltődtek egy önpusztító mechanizmussal, egy olyan családszemléleti receptúrával is, amelyek az európai és ezen belül az erdélyi magyarság – közelebb jövők – a székelység népesedési válságához, és az ebből fakadó nemzeti gyengeségéhez vezetnek. Ennek jeleit már tizenhat évvel ezelőtt megtapasztaltam, amikor a boldog gyerekkorom színterének, Árkosnak a központjában a ház előtt padon üldögélő nénikéi így köszöntöttek: „Alpárka, nagyon örvendünk, hogy megszületett a kislányotok... tudjátok meg, hogy egy gyermek öröme is, de bánatnak is épp elég!” Akkor és ott mellbevágott a „nép, a falu hangja”. Szerencse, hogy nem hallgattam rájuk. Erősebb volt bennem és bennünk a nagy folyamatosság hangja. Örömlünket azóta megsokszorozta az Isten. A bánat?... Nem tud-

hatom, mit rejt egy újabb virradat, azonban bízom Istenben, hogy segít majd elhordozni a fájdalmakat is. Hiszem, hogy a gyermekeinkhez, családhoz való viszonyulásunk nem lehet sem tudományos, sem pedig politikai töltetű, rendszerszerű, hiszen ez a létforma Istennek legősibb „találmánya”. Emberi okoskodással ezt csak elrontani lehet. Inkább a szellemi és lelki eligazításban hiszek. Abban, hogy a magyar unitárius hit és lelkiség hiteles életpéldák által igenis tud fordítani, alakítani a beindult destruktív, családellenes folyamatokon. A családi életet, családi időt és ezzel együtt családi őserőt mint az elveszett paradicsom kincseit, értékelem, és így is mutatjuk fel. Imádkozom, hogy ebben segítsen a jó Isten! E világmegváltó gondolataim számítógépbe pötyögése közben a második lányunk 8. osztályos banketttruhájának a kiválasztása zajlik. A legkisebbik pedig folyamatosan azon rugózik, hogy neki élő, „igazi ló kell” vagy „igazi hős-cső”. Lám-lám, a paradicsom csak egy karnyújtásnyira van. Sok áldást mindenkinek!

LÉLEKTÉRKÉP

Gyermekeink lelkét óvd, Uram!

SIMÓ MELINDA

Egy elterjedt önismereti feladat szerint gondolkozzunk el azon, hogy milyen szuperképességeket szeretnénk magunknak.

Benedek Elek sírfeliratából kiindulva („Jézus tanítványa voltam, / Gyermekekhez lehajoltam, / A szívemhez fölemeltem, / Szeretetre így neveltem.”) én azt kérném, hogy ezt az üzenetet úgy tudjam hitelesen képviselni a felnőttek között, hogy nagyon sok befogadóra találjon.

Foglalkozásom mérhetetlen adománya, hogy gyakran nyitogatom a gyermeki lelket. Kis klienseim egy részét rakoncátlan, normától eltérő viselkedése sodorja a kabinetembe. A szülők vagy felkészítik, vagy sem őket a beszélgetéseinkre, így gyakran közösen találjuk ki a találkozásaink célját. Vannak kevésbé szabályos esetek, és egy ilyen ismertetésével szeretném indítani ezt az írásomat.

Két iskolát is ellátok, és az eltérő csengetési rend miatt előfordul, hogy átadják egymásnak a kilincset a gyerekek. Két fiú, mindkettőnek a dühe gyakran zabolázatlan, váltaná egymást, de az egyik hamarabb érkezik, a másik meg nem szeretne idő előtt távozni.

Jó alkalom lenne arra, hogy tanuljuk közösen a kompromisszumok keresését, de ekkor a telefonom is jelez: a húgom az, elakadt a forgalomban, arra kér,

hogy amíg megérkezik, magamhoz kellene vegyem az előkészítő unokahúgomat meg a barátnőjét.

A kabinetben már amúgy is készültségi állapot uralkodik, a két fiatalember méregeti egymást, a feszültség tapintható, érződik, hogy képesek lennének megharcolni azért, hogy kinek van több joga az ott tartózkodásra.

Ekkor döntök úgy, hogy telefonos segítséget kérek a barátnőmtől. Ám, amikor üdvözlöm őt, látom, hogy az egyik fiú elsápad, és már nem a harc érdekli, hanem a beszélgetésünk. Ő az, aki marad, és rögtön rá is kérdezek, hogy mi történt.

– Te a tancimmal beszélteél? – kérdezi. A tanítónője és a barátnőm ugyanis ugyanazt a ritka női nevet viselik.

– Nem – válaszolom én –, a barátnőmet hívtam – és tisztázom a helyzetet, miközben figyelem a megkönnyebbülést az arcán.

Mi, pszichológusok szoktunk ilyen helyzetben mélyíteni, ezért meg is kérdezem:

– Miért, ha a tanciddal beszéltem volna, mit kellett volna hallanom?

Rövid gondolkodás után jön a válasz:

– Tudd meg, neked sokkal inkább mutatom az úriember arcomat, mint a tancinak.

Megtisztelő, humoros, kedves és őszinte válasza egyben gondolatébresztő is: mit tehetünk mi, felnőttek, hogy gyerekeinkből előcsalogassuk az urakat és hölgyeket?

Egyszer egy nagyenyedi borkóstolón a nedűtől felkellesült csoportunk próbálta kérdésekkel felkutatni a szőlőtermesztés kulisszatitkait, a borász csak annyit válaszolt, hogy a szőlőtőke a gazda árnyékában fejlődik a legjobban. Mennyire igaz ez a fenti mondat mindenre, ami gondoskodást igényel! Az embergyermek a környezetünkben az, aki a legkésőbbben válik alkalmassá az önálló életre, sokáig kell tehát gondját viselni. Ebben az időszakban hozzá is szokunk, és a későbbiekben is érzelmileg kiegyensúlyozottá tesz bennünket, amikor valaki rólunk gondoskodik, nemcsak fizikailag, hanem lelki/szellemi téren is.

Sokszor hajlamosak vagyunk azt hinni, hogy a gyermek a felnőtt kicsinyített változata. Ám az ő gondolkodásuk eltér a miénktől, mágikus. Ahogyan csillogó szemmel fejtegetik az angyal és Mikulás történeteit, úgy más konkrét történés mögé is hajlamosak belegondolni dolgokat. Szorongó kis klienseim egyetlen rossz jegytől úgy rettegnek, mintha az egyenesen vezetne az osztályisméltléshez és ezzel a megszerzett iskolai barátaik elvesztéséhez is.

Szinte tapintható ilyenkor a megkönnyebbülés, amint elmagyarázom, hogy egyetlen rossz jegy csupán arról szól, hogy az adott lecke visszakerdezésekor rosszul teljesített, ezt lehet javítani, ettől nem lesz senki osztályisméltló. Hosszú idő, amíg annyira kialakul a bizalmuk, hogy szorongásaikat meg tudják fogalmazni és el merjék mondani.

Társadalmunk meg velük együtt válik érzelmileg intelligensebbé, és éppen ezért tartom fontosnak az

állandó pszichoedukációt, ami az írásaimnak is a lényege és ösztönzője.

Azoknak a képességeknek a csiszolására, amelyek segítségével jobban leszünk önmagunkkal és társainkkal, eleddig nem fektettek túl nagy hangsúlyt. A mi felnőttmunkánk tehát az, hogy önmagunk jobbá tételén dolgozzunk. Amint megértjük lelkünk működését, úgy nyitottabbak leszünk arra is, hogy gyermekeink világát ne pusztán szigorral és keretekkel közelítsük meg.

Amint már jeleztem, hosszú beszélgetések előzik meg azt, hogy a gyermeki lélek megnyíljon, ilyenkor ők is kérdeznek, óvatosan elemzik a bizalmat.

Kérdi tőlem az egyik gyermek:

– Neked gyereked van-e? – Válaszolom, hogy van.

– Hány éves? – tudakolozik tovább örömmel. Mire én büszkén felelek: – Huszonnégy. – Erre ő őszinte döbbenettel reagál: – Te olyan öreg vagy? – Én ekkor nevetve közlöm az életkorom. A gyereken még nagyobb döbbenet látszik. Megkérdezem, hogy a te anyukád hány éves. A válaszából kiderül, hogy nálam idősebb. Kilencévesen még nem érti, hogy fiatalabb nőnek hogyan lehet idősebb gyermeke.

Elmagyarázom, hogy más-más életkorban válunk anyukává, de ugyanakkor eszembe jut a gyermekléktan ikonikus alakja, Jean Piaget, aki már több mint hetven éve rájött, hogy a konkrét műveleti szakaszban érti meg a legtöbb gyermek ezeket az összefüggéseket.

Zárásként, ha kérhetnék valamit, az az lenne, hogy a gyerekről szerzett tudásunkat egyre szélesebb körben, egyre jobb indulatúan, higgadtabban használjuk, mert a boldog gyermekeknél talán nincs is nagyobb jutalom.

Kétszázharminc éves küldetéstudat, harmincéves új lendület

LAKATOS SÁNDOR

• A Berde Mózes Unitárius Gimnázium alapításának 230. évében, idén április 25-én került sor az intézmény újraindításának 30. évfordulójának megünneplésére az iskola Zöld hetének kiemelt csütörtöki napján.

Az évforduló alkalmával megemlékeztünk azokról, akik előttünk jártak, és akik az iskola sorsának alakulását meghatározták. Délelőtt tíz órától a timafalvi temetőben kerestük fel nagyjainkat az esős időjárás ellenére. Koszorút helyeztünk el Marosi Gergely igazgató sírhantján. Marosi Gergely halálának

150. évfordulóján az évtizedek alatt súlyosan megrongálódott sírkövét a gimnázium közössége idén újraállította. A sírhantnál Tamási Viktor tanuló mondott verset. Ezután emlékkoszorút helyeztünk el néhai Fekete János és Varró Margit igazgatók sírhantján. A sírkerti alkalmon részt vett a Berde Mózes Unitárius Gimnázium, a Magyar Unitárius Egyház, a Székelykeresztúri Unitárius Egyházközség, a siménfalvi Marosi Gergely Általános Iskola, illetve a Budapest XVII. Kerületi Körösi Csoma Sándor Általános Iskola és Gimnázium képviselője.

Tizenegy órától a napközis kisdíjakok alkalmi néptáncelőadásának bemutatására került sor Nemes Annamária táncoktató és az óvodapedagógusok irányításával. A zenét a Székelykeresztúri Népzene Tanoda tagjai szolgáltatták Józsa Levente táncoktató vezetésével. Fél tizenkettőtől néhai Varró Margit igazgató portréjának elhelyezésére került sor az iskola fő folyosóján. Ez alkalommal Andrási Benedek főjegyző és id. Szombatfalvi József ny. lelkész-esperes a tanárok, meghívottak és a diákság jelenlétében alkalmi beszédben emlékeztek meg az egy éve elhunyt igazgató munkájáról és egyéniségéről. Az elhelyezett portrét Popa Márta, a kolozsvári János Zsigmond Unitárius Kollégium igazgatója és id. Szombatfalvi József ny. lelkész-esperes leplezte le.

Tizenkét órától az unitárius templomban az V–XII. osztályok részvételével, a tanári kar és számos meghívott jelenlétében került sor a harmincéves megemlékezésre. Az ünnepi szószéki áhítatot Lőrinczi Lajos közügyigazgató, az iskola vezetőtanácsának tagja végezte. E sorok szerzője köszöntőbeszédében a 230. alapítási, valamint 30. újraindítási évfordulóról, Marosi Gergely halálának 150. évfordulójáról, illetve az iskola partneri kapcsolatairól beszélt. Beszédében rámutatott, hogy a 30. évforduló alkalmával visszatértünk az alapítástól eltelt 230 év történeteire, főhajtással emlékezünk a nagynevű elődökre, és a jelenben az iskola társadalmi beágyazottságán és kapcsolatrendszerének megerősítésén dolgozik a munkaközösség. Ebben a munkában fontosak azok a kör-

nyékbeli falusi iskolák, amelyek szorosan kötődnek intézményünk történetéhez, és hasonló értékek mentén dolgoznak, fontos a két egyházi tanintézet szorosabb együttműködése a tanári közösség és a diákok közössége szempontjából egyaránt, és fontos az anyaországi testvériskolákkal folytatott sok éves partneri együttműködés, amelynek köszönhetően sok száz diák utazhatott az anyaország fővárosába.

Andrási Benedek főjegyző Kovács István püspök köszöntését tolmácsolta. Ünneplésünket megtisztelte jelenlétével városunk polgármestere, Koncz Hunor János. Csáki Levente esperes, a gimnázium vendiákja és a Gyámszülői Közösség Alapítvány elnökségi tagja köszöntötte az egybegyűlteket. A templomi megemlékezés során elhangzott Nemes Annamária tanár irányításával a gimnázium népzeneészeinek és népdalosainak alkalmi bemutatója. A zenés műsor az unitárius egyházi énekeskönyv 1924-es kiadásának százéves ünnepi alkalmára készült. Verset mondtak Nagy Nikolett és Sepső Dóra tanulók. Ezt követően Czire Alpar igazgató *Generációk az iskolában* című alkalmi előadása hangzott el, valamint Baranyai Mihály tanár *A kapcsolatépítés új eszközei: a pályázatok* című előadása kötötte le a hallgatóság figyelmét. Befejezésül Péter Annabella óvodapedagógus, a GYKA elnöke a Fuss neki! projekt 2024-es kiírásának megvalósításaiért mondott köszönetet. Az elnök asszony megköszönte a gyűjtési akció során begyűlt támogatásokat, és felsorolta azokat a megvalósításokat, amelyeket a gyűjtés összegéből sikerült megvalósítani. Az idei gyűjtés a szabadtéri eszköztár bővítését és frissítését célozta meg: a főépület sportbázisának, illetve az elemi osztályok játszótérének bővítéséhez, valamint az óvodai ciklus szabadtéri tevékenységei helyszíneinek árnyékolásához járult hozzá. Az ünnepi napot a Vadrózsák néptáncsoport néptáncos, népdalos előadása zárta a Balázs Ferenc díszteremben. Az ünnepélyünk állófogadással fejeződött be az iskola protokolltermében.

Köszönjük a tanulók és a pedagógusok szorgalmas munkáját, és minden résztvevőnek köszönjük, hogy megtisztelt jelenlétével. Isten éltesse a 230/30 éves Berde Mózes Unitárius Gimnáziumot!

A kolozsvári kollégium ünnepe

ELEKES ZSOLT

• A kolozsvári János Zsigmond Unitárius Kollégium újraalapításának harmincadik évfordulóját ünnepelte április 22-én. Az esemény a belvárosi unitárius templomban kezdődött, ahol az intézmény történelmének több száz évére emlékezve köszönet és öröm hatotta át a beszédeket.

Solymosi Zsolt vallástanár-aligazgató ünnepi áhítatában visszatekintett az elmúlt harminc évre, amikor a kollégium újra megnyitotta kapuit, és visszaállította több száz éves hagyományait. Elmondta, hogy a JZSUK ma már elismert intézmény Erdélyben, és köszönetet mondott mindazoknak, akik hozzájárultak ehhez, beleértve az egyházat, a szülőket és a diákokat. Hangsúlyozta, hogy a közösség, amelyhez tartoznak, biztonságot és otthonosságot nyújt, és fontos, hogy ezt a közösséget továbbra is megvédjék a jövő nemzedékei számára.

Popa Márta igazgató beszédében rámutatott, hogy bár a harminc év rövid időnek tűnik a kollégium 467 éves történelméhez képest, ez az időszak meghatározó az intézmény múltja és jelene szempontjából. Az elmúlt három évtized során folyamatosan küzdöttek a fennmaradásért, és bizonyították az iskola létjogosultságát. Kiemelte, hogy ebben az időszakban hitük, reményük és a pedagógusok odaadó munkája tartotta őket egyben, valamint az unitárius egyház és a támogató szervezetek segítsége.

Kovács István püspök hangsúlyozta, hogy az iskola újjáéledése harminc évvel ezelőtt lehetőséget adott

arra, hogy ismét világosságot hirdető intézményként működjön. Hálát adott a pedagógusok, diákok, szülők támogatásáért, Isten gondviselő segítségével, valamint köszönetet mondott azoknak a kommunista vezetőknek, akik az elmúlt fél évszázad alatt nem rombolták le az iskolát.

Kolozs megye magyar szakos tanfelügyelője, Péter Mónika Mária szerint az iskola 467 éves múltja büszkeséggel tölti el a közösséget, és reméli, hogy az intézmény hitelessége megmarad a jövőben is. Kolozsvár RMDSZ-es alpolgármestere, Oláh Emese szerint az iskola bizonyította közösségének erejét, és hangsúlyozta, hogy a hagyományok és innováció által versenyképesek lesznek.

Grezsa Csaba magyar főkonzul hasonlóságokat fedezett fel saját iskolája és a JZSUK között, és kiemelte, hogy mindkét intézményt az egyházak alapították több száz éve, majd a második világháború után államosították, és a rendszerváltás után újra egyházi iskolává váltak. Furu Árpád, a szülői bizottság elnöke szerint az iskola kétszer született meg, egyszer 1557-ben, majd újra harminc évvel ezelőtt. Az intézmény a történelmi megpróbáltatások ellenére ma Kolozsvár egyik legjobb eredményeit felmutató magyar líceuma, ahol több mint nyolcszáz diák tanul.

Az ünnepségen a diáktanács időkapozsúla elhelyezését javasolta, amelyet a későbbiekben fognak megvalósítani. A templomi eseményeken több diák is közreműködött szavalatokkal, ének- és zongorajátékokkal, valamint a Péterffy Gyula Kórus. Killyéni András sporttörténész bemutatta az iskola egykori legendás testnevelő tanára, László (Lassel) Gyula életútját, akiről a felújított tornatermet elnevezték.

A templomi ünnepség után felavatták a felújított tornatermet, majd bemutatták a kollégium új évkönyvét – amely az elmúlt három év történetét dolgozza fel, és szemelvényez a *Cipó* és a *Zsömle* diáklapokból –, valamint Vorzsák Milán angoltanár vezetésével a diákszínjátszók előadták a *Mamma Mia* című színdarabot. A hétfői rendezvény csak a kezdete volt a további évfordulós programoknak, amelyeket az elkövetkező napokra terveznek.

Pünkösdi utórezgések

„Én élek, és ti is élni fogtok!” (Jn 14,19) Akkor sem hitte mindenki, ma sem hiszi. Pedig megtörtént a csoda! Péter beszélt, és mindenki értette. Ott állt Biden testőrei között. Trump hanyagul rázta meg szőke söré-

nyét. Ott ölelkeztek Putyin és Kína főtitkára. A német kancellár és Macron egy kissé távolabb álltak egymástól, ott állt Ursula von der Leyen is. Kaki pólójában ott siránkozott a tömegben az elnökké vedlett színész. Ott állt janicsárjai gyűrűjében Erdoğan és az IDF hálójában Netanjahu. Közép- és Kelet-Európa első

emberei bandába verődve hallgatták a beszédet. Ott állt a tömeg szélén a mi Viktorunk is vállára vetett felöltőjében, és Ficóra gondolt, aki kegyetlen merénylet áldozataként szenved.

És Péter beszélt. Akik megértették a beszédet, megkeresztelkedtek. Akik nem hittek a beszédnek, azok meg voltak győződve, hogy vörösbortól részegedtek meg, és az beszél belőlük. Kiábrándultan, csalódottan tértek meg otthonaikba. Legyen, aminek lennie kell! Jöjjön, aminek jönnie kell!

Oswald Spengler megfordul sírjában: Megírtam, megjövendöltem száz évvel ezelőtt, és nem tettetek semmit ellene! Beteljesedik Goethe Faustjának jövődölése. Nem véletlenül kesergett Márai a közelgő, eljövendő világ és benne az ember sorsa felett. Elindult Európa a hanyatlás útján.

A hanyatlás lejtőjén nehéz megállni, de nem lehetetlen. Aki hisz, annak minden lehetséges.

Amikor e sorokat írom, 2024 pünkösdjét várjuk. Már ott áll az ajtók előtt és kopogtat. Tőled függ, hogy kitárod-e lelked kapuját. Tőled függ, hogy megérted-e Péter beszédét. Tőled függ, hogy elhiszed-e, hogy az egy akarat és az igazi, tenni, alkotni, építeni, ha kell, küzdeni képes közösség csodákra képes. Még nem késő!

Egy, igaz Istenünk, a mi teremtető és gondviselő Atyánk jöjjön velünk, járjon előttünk, hogy vele és általa jöjjön el újra az a világ, ahol élni és szenvedni jó, ahol a szép szép és az igaz igaz, ahol az igen az igen és a nem nem. Így éltek őseink, akik előttünk jártak. Így akarunk élni mi is.

Ilyen világot akarunk fiainknak, leányainknak, unokáinknak.

Így áldja és szentelje meg Isten életünkben 2024 pünkösdjét!

KOTECZ JÓZSEF

Önmagunk felé haladva

Torockószentgyörgyi gyülekezetünkben évente előadókat hívunk a Nőkről nőknek előadás-sorozatunkat folytatva, amely a cím ellenére a férfiakat is megszólítja. Egy ilyen jellegű előadásunk volt Szent György napján: egy közös utazás önmagunk felé Ferenczi Enikő mentálhigiénés szakemberrel, unitárius lelkésszel. A ráhangolódás a templomban kezdődött, ahol ő végezte a szószéki szolgálatot. Ezt követően mentünk át az unitárius kántorlakba, az előadás helyszínére.

Sokan összegyűltünk, mert az önmagunkkal való foglalkozás nagyon izgalmas terület. Bár önmagunkat sem ismerjük eléggé, valahogy mindig jobban érdekel bennünket a mások élete. Az sem baj, mert kapcsolódnunk kell az embertársainkhoz, s fontos az is, amit önmagunkról visszahallunk, de azért időnként le kell rendeznünk a magunk dolgait, hogy ne süppedjünk bele például abba, hogy a mások elvárása szerint élünk. Nagyon szomorú életérzés lehet, amikor az ember eljut oda, hogy azt mondja, nem a saját életét éli. Azt kerestük tehát közösen, hogy hogyan tudunk találkozni önmagunkkal.

Az előadónk hat pontban gyűjtötte össze ennek lehetőségét: bátorság, hit, megbocsátás, felelősség, munka, éberség. Először is bátorságot kell gyűjtőnünk, hogy önmagunkkal szembe merjünk nézni. Azt ajánlotta, hogy írjunk önmagunknak szeretetlevelet. Hit kell ahhoz, hogy képesek legyünk megtenni valamit, hinnünk kell, hogy képesek vagyunk változtatni. Kell a hit abban, hogy minden ember különleges és egyedi, beleértve saját magunkat is. Kell a hit abban, hogy nekünk is kijár a boldogság, a hit abban, hogy velünk is célja van a jó Istennek.

Megbocsátásra is szükség van, mert még magunknak is meg kell bocsátanunk időnként. Van olyan, hogy az életünk irányítása kicsúszik a kezünk közül. Teszünk olyat, amit megbánunk utólag. Beállunk egy mintázatba, ami szerint működünk, pl. a boldogtalan vagy áldozati nő vagy férfi mintázatába, és aszerint élünk. Nem emelkedünk fel, nem lépünk túl, nem a saját utunkat járjuk. A felelősségvállalás azért fontos, hangsúlyozta Ferenczi Enikő, hogy az életünkben dolgozzuk fel a problémáinkat. Hogy mit kezdünk az életünkkel, annak a felelőssége a mi kezünkben van. És az éberség azért fontos, hogy vegyük észre a lehetőségeket és éljünk velük.

Röviden összefoglalva erről beszélgettünk. Ismét örömteljes együttlétben lehetett részünk egymást és önmagunkat erősítettük.

Előadásunkat a Szilas Egyesülettel szerveztük partnerségben. Támogatónk a Fehér Megyei RMDSZ Nőszervezete volt.

FINTA EMESE ERZSÉBET

Marosi Gergely 150

| SZÁSZ KATALIN

Marosi Gergely (1832–1874), a székelykeresztúri unitárius gimnázium igazgató-tanára halálának százötvenedik évfordulója alkalmából szülőfalujában, Siménfalván emlékünnepséget tartottak április 24-én. A Marosi Gergely Általános Iskola ez alkalommal mese- és prózamondó versenyt szervezett a névadó nagy szülött emlékére, illetve az iskola udvarán, Marosi mellszobra mellett az évforduló előtt tisztelgő kopjafát lepleztek le. Az avatóünnepségen az intézmény igazgatója, Szász Katalin mondott alkalmi beszédet. A kopjafát Dénes Erzsébet helybeli lelkész áldotta meg.

• Hiszem azt, hogy meg kell értenie az embernek, hogy nem véletlen, hová születik, hol él, hová tartozik, milyen nyelven beszél, mit hisz, mire teszi föl az életét, mit tagad, és mit ölel magához. És nem véletlen, milyen sors az, amit az embernek végig kell küzdenie, vállalnia kell. Mint ahogy az sem volt véletlen, hogy 1990 decemberében úgy döntött az akkori tantestület, hogy iskolánk felveszi Marosi Gergely nevét, aki 1832-ben itt született Alsósiménfalván, volt, miért büszkének lenni rá. Már az elemi iskolában túlhaladta a kis sovány gyermek gyors és eleven eszével tanuló társait, és hiszem, hogy nem volt véletlen a székely szülők döntése, miszerint az iskolamester tanácsára továbbtaníttatják a szép reményű fiút, talán megéreztek, hogy küldetése van.

Azt mondjuk, nincs véletlen, és minden történés, minden személy, aki valamilyen formában életünk részévé válik, egy láthatatlan szállal kapcsolódik múltunkhoz, közösségünkhöz, hiszem azt, hogy a jó Isten terve által van irányítva. Így jutott el kopjafa-avatásunk tervének híre egy kobátfalvi asztalosmesterhez, akinek gyermekei iskolánk helyi egységének tanulói. Szász Árpád asztalosmester, akárcsak annak idején Marosi Gergely, rögtön felismerte, hogy küldetése hozzájárulni mai tiszteletadásunkhoz a lehető legnemesebb módon, hiszen önként és ingyen vállalta a kopjafának kifaragását. A nemes szándék mindig gyönyörűt alkot. E kopjafa szimbólumai méltó módon tárják eléink Marosi Gergely életét, munkásságát, jellemvonásait.

A kopjafán megjelenített könyvek mint szimbólumok láttatják velünk, hogy a vézna kisgyermek beváltotta a hozzá fűzött reményeket, eminens tanulóként végezte Székelykeresztúron tanulmányait, híre a kolozsvári főtanodába is eljutott, társai már érkezése előtt vasfejú emberként emlegették, aki előtt senki meg nem állhat, s akinek elég valamit egyszer elolvasni, hogy az örökre a fejében maradjon.

A láng mint szimbólum a rengeteg tanulás, az odaadó munka eredményét jelképezi. Felnőttként tudásával felvilágosította környezetét, tanári ereje nemcsak abban állt, hogy az általa tanított tantárgyakat a legbensőbb redőikig elsajátította, s így tanítványai előtt mindig tökéletes hitelű tekintélyként tűnt fel, hanem abban is, hogy előadásait mindig nagy hévvel és

jó kedvvel tartotta. Soha egy helyet sem hagyott homályosan, hanem világos fejtegetés s a legtalálóbbs példák által mindent vonzóvá tudott tenni még a gyengébb tehetségű tanulók számára is.

A kopjafán megjelent molnár gomb szakmai szimbólum, sikerről, megbecsülésről, szakmai elismertségről árulkodik. Nem hiába. Marosi Gergely a göttingai, berlini és zürichi egyetemeken töltött évek után igazi nyelvészként tért haza, jegyzeteivel, tanulmányával ládákat töltött meg.

1859-től tanárkodott a székelykeresztúri Unitárius Gimnáziumban, majd Kolozsváron folytatta pályáját, ahol segített Kriza Jánosnak a *Vadrózsák* szerkesztésében. 1866-ban igazgatóként tért vissza Székelykeresztúrra. Többek között nagy érdeme volt a gimnázium épületének megnagyobbítása, amelynek érdekében *A nép tudomány nélkül elvész* c. szónoklatával bejárta a falvakat, hogy az építkezésre adományokat gyűjtsön.

Nagy tetteiben mégis mindig megmaradt jó hazafinak, származására büszke székelynek. A kopjafán megjelenő székely kereszt ennek a jellemvonásnak állít emléket. Pályatársai, barátai elmondása alapján Marosi soha nem beszélt másképp, mint ahogy igazán érzett. Ő tudott beszélni a tudással és tudatlanul, bölccsel és együgyűvel, naggyal és kicsinnyel, mindenik megértette, és mindeniket megnyerte. Szeretete határtalan volt, bálványozta egyszerű szüleit. Kolozsvárról saját kérésére tették át a keresztúri gimnáziumhoz, mint mondta: azért vágyik szülőföldjére, mert ott természetesebb a világ, egyszerűbbek az em-

berek, több a mező, illatosabb a virág, szabadabb a levegő.

A kopjafán levő tulipán hátrahagyott feleségét jelképezi, akivel sajnos rövid ideig nevelhették egyetlen leányukat, hiszen 1874-ben, 41 éves korában meghalt Marosi Gergely szónok, közíró, fordító, népnevelő, szenvedélyes nyelvész, kitűnő tanár, iskolaépítő igazgató és népmesegyűjtő.

Nem véletlen, hogy hová születünk, és milyen feladatot oszt nekünk az élet. És most hozzátok szólok, kedves marosis kollégák, diákok! Felbecsülhetetlen értékű kincs az, amit iskolánk névadója ránk hagyott. De feladatunk nemcsak megemlékezni róla, hanem eszméit követve, tanításait beépíteni mindennapjainkba és továbbadni azt. Valahányszor elhaladtok a kopjafa mellett, vállaljátok büszkén, hogy mi itt mindannyian és a szavakon túl is, Marosi Gergely diákjai vagyunk.

Végül hálás szívvel mondok köszönetet mindenkinek, aki segítségünkre volt a mai ünnepély megszervezésében. Külön köszönöm a Berde Mózes Unitárius Gimnázium együttműködését, hogy jelenlétükkel emelik műsorunk színvonalát, jó látni, hogy a küldöttség tagjai között olyan arcokat fedezhetünk fel, akiket nemcsak mi, hanem az alma mater is hívott a mai eseményre. Bízom abban, hogy lesz még alkalomunk Marosi Gergely hagyatékát együtt, közösen ápolni.

Köszönjük szépen a Borsilv Kft.-nek, hogy felajánlotta a kopjafa alapanyagát, köszönjük Sándor István kollégánknak, hogy segített a faanyag kiszáritásában és Szász Árpádnak, hogy elkészítette ezt a mesterművet. Köszönöm szépen mindenkinek, aki ma megtisztelte ünnepségünket jelenlétével.

Isten áldása legyen mindannyiunkon!

Siménfalva, 2024. április 24.

SZERETETSZOLGÁLAT

Születés hete Székelykeresztúron

DEÁK RÉKA

• A születés hete rendezvénysorozat immár tizenharmadik kiírása zajlott május 6–12. között Székelykeresztúron, a Gondviselés Segélyszervezet és a Székelykeresztúri Unitárius Egyházközség szervezésében. E nemzetközi rendezvénysorozat azért jött létre, hogy a családalapítás előtt állók és a kisgyermekes családok az előadások által könnyebben hozzájuthassanak szüléssel és gyermekneveléssel kapcsolatos tudnivalókhöz.

A Gondviselés Segélyszervezet székelykeresztúri központjának egyik legkedvesebb tevékenységsorozata a születés hete, s ezen belül a babakocsis felvétel és a születésfa-avatás. Mindannyian tudjuk, hogy az élet koronája a gyermek. Van-e szebb annál, amikor megannyi fénylő szempár ragyogja be életünket? Minden gyermek születésével hordozza a ma boldogságát, a holnap reménységét.

A rendezvénysorozat Csiri-biri mozgásfejlesztő tornával vette kezdetét, amiben 1-3 év közötti gyermekek vettek részt. Délután a Berde Mózes Unitárius Gimnázium Napköziotthonának pedagógusai, Bulz Rebeka és Fazakas Annamária beszéltek a Kettő pedagógiai módszer lényegéről. Ismertették a keresztény értékekre épülő módszer előnyeit. Kiderült, hogy mennyire fontos napjaink zajos világában mindaz, amit ez a lehetőség ad: segít elcsendesedni, lelassítani és magunkra figyelni.

Második nap a helyi bölcsődébe látogattunk. Óriási élmények apró gyermekeknek! Szép, rendezett, gyermekszemnek (és nem csak) kedves környezet, sok kedves és elhivatott alkalmazott, akik minden nap megteremtik a kicsik számára a mesét... Nyitott kapukkal és nyitott szívvel fogadtak bennünket. Megtekinthetjük a *Három pillangó* című mesedramatizálást, majd bepillantottunk a bölcsőde életébe, amelyet Barabás Szabolcs igazgató mutatott be, ismertette a szülőkkel az iratkozással kapcsolatos tudnivalókat. Ezután részt vehettünk a pedagógusok által vezetett aprók tornáján, mondókáztunk, énekeltünk, táncoltunk.

Szardán *Táltosparipán a csillagokig* címmel rövid könyvtárbevezetőre került sor a legkisebbek számára Lőrinczi Edit és Kányádi Tímea városi könyvtárosok irányításával. A baba-mama dúdoló után a kisgyerekek felfedezhették a városi könyvtárat. Bújócskáztak a könyvespolcok között, majd könyveket nézgettek édesanyjukkal a könyvtár békét árasztó légkörében.

Csütörtökön került sor *Az anya is ember... kérdések és gondolatok az anyaságról őszintén* című előadásra Deé Ágnes pszichológus, tanácsadó, pár- és családterapeuta előadásában. Megerősítést nyertünk abban, hogy a különféle, gyakran ellentmondásos érzések megférnek egymás mellett, jogunkban áll és meg kell engedjük magunknak, hogy úgy érezzünk, ahogy éppen adatik. Így leszünk önazonosak és a gyermekünknek is jobb egy néha fáradt, kedvetlen, csalódott anya, mint egy olyan, aki negatív érzéseit próbálja elnyomni, és mindig csak a „jó arcát” mutatni. Az előadó szerint nem a legjobbnak, hanem „elég jó anyának” kell lennünk. Szükségünk van külső és belső önbecsülésre, mert ezek nélkül nem megy. Fontos, hogy az anya szeresse önmagát, merjen kérni, hiszen enélkül nem adatik neki segítség.

Pénteken délután ismét a meséé volt a főszerep. A Mesevár Napköziotthon pedagógusai *A kiskakas gyé-*

mánt félkrajcárja című, interaktív mesedramatizálással készültek az érdeklődő közönség számára. Csillagó tekintetek, boldog kacajok, közös éneklés és tánc, elégedett közönség jellemezte a péntek délutánt.

Szombaton került sor tizenharmadik alkalommal *Életre hívjak* címmel a babakocsis felvonulásra a Gondviselés Segélyszervezet Hargita megyei fiókszervezete székházától a Keresztúrok Európai Parkjáig, ahol már el volt ültetve a születésfa, és leleplezésre várt a születésfa előtt álló tábla a tavalyi esztendőben született székykeresztúri gyermekek névsorával. A teremtő Isten tavaly Székelykeresztúron 122 család életét koronázta meg a legdrágábbal, a gyermekkel. A születésfára és a gyermekek életére áldást kért Lakatos Sándor unitárius és Bíró Endre református lelkész. Az emléktáblát Tamás Endre és Hanna Györgyi Réka kisgyermekek leplezték le az édesanyák segítségével.

Vasárnap méltó ünnepéellyel zártuk a születés hete rendezvénysorozatát: a gyermekek könnyekig megható műsorral köszöntötték az édesanyákat az unitárius templomban. A születés hete idei kiírása sem valószínűsíthető volna meg lelkes támogatóink nélkül, akik közül kiemeljük a székykeresztúri önkormányzatot, a Kistérség Szövetséget, az RMDSZ Nőszervezetét, valamint a Bethlen Gábor Alapkezelő Zrt.-t.

Kórházlelkészi szolgálat

Kolozsvár:

Bodor Piroska

telefonszám: 0740 634 723

e-mail: bodor.piroska@unitarius.org

Marosvásárhely:

Pavelka Attila

telefonszám: 0723 515 921

e-mail: pavelka.attila@unitarius.org

Sepsiszentgyörgy:

Buzogány-Csoma Csilla

telefonszám: 0742 512 574

e-mail: buzoganycsoma.csilla@unitarius.org

Székelyudvarhely:

Sipos Mónika Rebeka

telefonszám: 0757 345 367

e-mail: sipos.monika@unitarius.org

NŐK VILÁGA

Mentálhigiénés hétvége a háromszék-felsőfehéri körben

Sepsiszentgyörgyön április 19–20. között zajlott a mentálhigiénés hétvége a mi nőszövetségi körünkben, amelyet asszonyaink érdeklődéssel vártak, mivel a *Közöny*ből értesülhettek, hogy két körben már sorra került hasonló mentálhigiénés rendezvény.

Miután résztvevők és előadók megérkeztünk, az egyházközség tanácstermében e sorok írója szeretettel és tisztelettel köszöntötte az UNOSZ és saját nevében az egybegyűlt negyven főt, és rámutatott arra, hogy szédületes gyorsasággal változó világunkban, amikor testünk, lelkünk és szellemünk túlterhelt, milyen nagy áldás tud lenni egy ilyen rendezvény, ahol nem csupán elméletet hallunk, hanem gyakoroljuk is azt.

E hétvégi rendezvény megvalósulása Nagy Gizella projektvezető (UNOSZ) és Sztranyiczki Zsófia (ICUW) együttműködésének és az Unitárius Univerzalista Támogatási Alapnak köszönhető.

Egy kis összerázó után következtek a jóllétünket központba állító előadások, amelyek sorát a Nagy Gizella mentálhigiénés segítő, gyászcsoporthoz vezető *Mit viszünk tovább?* című előadása nyitott. Az életünkben sokféle veszteség ér, amelyeket meg kell gyászolni, de lelki egészségünket az szolgálja, ha rugalmasan alkalmazkodunk ezekhez, vagyis reziliensek vagyunk, így visszapattanunk az eredeti állapotunkhoz.

Dr. Ferenczi Enikő mentálhigiénés szakember két részre osztotta a mondanivalóját, amelynek címe *A jól megélt idő*. Többek között a rövid és hosszú távú tervek fontosságáról beszélt, mert ez az önmegbecsülés egyik formája. Ehhez még hozzáadandó a kapcsolataink milyensége is. Az előadás másik felét a rendezvény végén hallgathattuk meg, ennek egyik pillére a jelen pillanat ébersége volt: hogy vegyük észre és értékeljük az élet szép dolgait. Ha az életben nem akarunk az ál-dozer szerepében tetszelegni, akkor hozzunk ki valami jót abból, amit kaptunk az élettől. Törekedjünk arra, hogy összhang legyen a gondolkodás és az érzések között, legyen erőnk önmagunkhoz, legyen erőnk megbocsátani önmagunknak, legyünk kapcsolatban Istennel. Aki ismeri az Istent, az ismeri a jóllétet.

A transzgenerációs elmélet szerint megküzdési mintázataink az előtünk élő legalább három generáció mintázata szerint alakultak ki. Így az, amivel az anyánk, nagyanyánk, dédanyánk megküzdött, a mi terhünk is. Nekünk, unitáriusoknak a veszteségek idején a jó megküzdési mechanizmust választani egyszerűen döntés és kötelesség – hangsúlyozta az előadó.

A második nap első előadását dr. László Éva pszichológus és egyetemi oktató tartotta *Rugalmas, meg-*

tartó kapcsolatok címmel. A pszichológus arról beszélt, hogy a kapcsolatainkat egy folyamatként is felfoghatók, mely folyamat állandóan változik. Egy kapcsolat akkor rugalmas, ha egy krízis után is vissza tud állni a krízis előtti állapotba. A krízis idején a kapcsolat olyan, mint egy gumi, amelyet kétfelé húznak, de amely visszaugrik eredeti formájára, miután a kétfelé húzás megszűnt.

Az előadó egy játékkal hozakodott elő, amely rávilágított arra, hogy hogyan működünk. Ezt kiscsoportokban gyakoroltuk. Ezután arról is értekezett, hogy milyen az egészséges és az egészségtelen kapcsolat, aztán csoportosította a kapcsolatokat mint „elég jó kapcsolat” és „boldog kapcsolat”. Szóba hozta a magány és a egyedüllét közti különbséget.

A szünet után Simó Melinda pszichológus, mentálhigiénés szakember, tanácsadó tanár előadást tartott nekünk, amelynek címe *Közös kútjaink – erőforrások a közösségi reziliencia felé*. Közösségi lények vagyunk, azonban a közösségben traumatikus, befolyásolhatatlan és kihívást jelentő események is érnek, amelyekre többféleképpen szoktunk válaszolni: vagy harcolunk, vagy menekülünk; de adhatunk barátkozási reakciót; tanulást vagy fejlődést ösztönző reakciót is. Az egyén rezilienciáját, mint a közösség tagja, mindfulness technikákkal (a jelenben lenni), autogén tréninggel (egyfajta relaxáció) lehet fejleszteni.

Az előadást követően az előadó útravalóként Pablo Nerudát idézte, melynek lényege az egyéni jóllét megteremtése: A jó élethez vezető út jó kapcsolatokkal van kikövezve.

Aztán következett a közös ebéd, amit akkor is, most is megköszönünk a házigazdáknak. A sok koncentráció és workshop után éppen kapóra jött a finom ebéd, és utána egy kis séta az Erzsébet parkban. Felfrissülten tértünk vissza a hátralévő tartalmas előadásokra.

Balázs Fülöp Ildikó altatóasszisztens és életmód-konzultáns osztotta meg gondolatait *A fizikai jóllét kulcsa – Egészségünkre figyelve* című előadásában. Ha megőrizzük egészségünket, akkor biztosítjuk magunknak a jólét és a jóllét alapját. Egészségünk megőrzése érdekében szükség a táplálkozás, az elfoglaltság, a minőségi időtöltés a családdal, a hobbi, az alvás, a betegszűrés (screening). Elsősegélynyújtást is tanított nekünk az előadó, amit gyakorolhattunk is egy bábn.

Moldován Erika pszichológus és terapeuta *Mit viszünk tovább és hogyan?* című előadása következett, amely mintegy folytatása volt a legelső előadásnak. A veszteségek az életünk velejárói, és meg is sirathatjuk, ami elveszett, biztatott a pszichológus. Azonban ami megmaradt, abból kihozhatjuk a legjobbat. Fejlődésünk alapja a reziliencia. Az igazi biztonság, amelyre vágyunk, belül van. Fontos az előítélet-mentesség,

mert az előre meghozott ítéletekkel csak magunknak ártunk.

A workshop alapja az „Ó, há!” kártya volt, amelyet kiscsoportokban játszottunk. Fizikai és mentális egészségünk megőrzése érdekében tanuljuk meg az érzelmi, testi, társas és spirituális öngondoskodást.

Nagy Gizella a rendezvény e részében a családi receptek, üzenetek lelki egészségünkre gyakorolt hatásáról beszélt, mint például: örülj az életnek, mindenben van valami jó, vagy az emberek gonoszak stb.

Demeter Erika lelkész, lelki gondozó és szupervízor *Erő a belső szobából* c. előadása is hozzájárult mentális egészségünk karbantartásához. Elmondta, hogy az ima, a meditáció, a séta és bármi, ami elcsendesít, jót tesz a lelki életünknek. A Mt 6,6-ot hozta számunkra a Bibliából: „Te pedig amikor imádkozol, menj be a belső szobádba, és ajtódát bezárva imádkozzál Atyádhoz, aki rejtve van; a te Atyád pedig, aki látja, amit titokban teszel, megjutalmaz majd téged.”

A „belső szoba”, amelynek ajtója imádság idején be van zárva, azt jelenti, hogy erre az időre kizárjuk a külvilágot, hogy csupán az Istennel való találkozásra összpontosítsunk. Jézus, a mi tanító mesterünk úgy csendesedett el, hogy elvonult és imádkozott. Így tett, amikor elhívását megelőzően elvonult a pusztába, vagy mielőtt kiválasztotta a tanítványait, vagy amikor bevonult Kapernaumba.

Az előadás gyakorlati része egy (lassú és csendes) meditáció volt az életutunkról, amelyet Isten mindent átfogó és átjáró jelenlétében tettünk.

Együttlétünk utolsó előtti mozzanataként a rendezvényt koordináló Nagy Gizella közölte velünk, hogy milyen jó csoporttá alakultunk, és ennek bizonyítására a résztvevők körbe álltunk, belekapaszkodtunk egy hosszú zsinagba, mely követte a kört és, melynek két vége össze volt bogyozva. A csoportba vetett bizalom a zsinagen keresztül egyen-egyenként megtartott minden tagot. Ezzel a fennkölt élménnyel és az előadásokból gyűjtött tudással a vacsora elfogyasztása után, melyet a sepsiszentgyörgyi asszonyoknak köszönünk, indultunk haza azzal a reménységgel, hogy folytatjuk... Isten áldjon, kedves résztvevők!

ANDORKÓ ROZÁLIA

Asszonytalálkozók, avagy a küküllői és kolozs-tordai egyházköri nőszövetségek közgyűléseiről

Számot adni egy év munkájáról, visszatekinteni az elmúlt esztendőre gyűltek egybe a küküllői egyházköriben április 13-án Segesváron, valamint a kolozs-tordai egyházköriben április 20-án Aranyosrákoson.

A megszokott napirend szerint zajlottak az ünnepi események: áhítat, megnyitó, ünnepi köszöntések, az egyházközség rövid bemutatása, köri vándorabrosz átadása után következtek a beszámolók, előadások, az ünnepi istentisztelet. Közös étkezéssel, beszélgetéssel, együttléttel zárultak az összejövetelek.

Segesváron az ünnepi istentiszteleti szolgálatot Vida Rozália lelkész, az UNOSZ alelnöke végezte, majd Veress Zsombor helyi gyógyszerész, világutazó *Isten kezét fogva a Föld körül* címmel tartott érdekesítő előadást.

Az aranyosrákosi találkozó

Aranyosrákoson tizenhárom nőszövetségből hetvenöt nőtestvér vett részt a találkozón.

Bakó-Nagy Zsuzsanna győri lelkész megható prédikációját hallgathatták meg a résztvevők, valamint Keresztesi Polixéna iskolapszichológus *Gyermek a családban – Hogyan beszéljünk a kényes témákról?* címmel tartott

A segesvári közgyűlés

mindannyiunk számára tanulságos vetített előadást.

„Rideg a ház, még ha kastély is, asszonyi mosoly nélkül!” – idézték beszámolójukban Mikszáth Kálmánt a torockói asszonyok. Kívánjuk, hogy az elkövetkező évben mindenhol ragyogjon mosoly az arcokon, hogy töltsük meg élettel, jókedvvel egymás és közösségeink életét! Isten áldása kísérjen utunkon!

DIMÉNY CSILLA JÚLIA

Zetelaki egyházköri nőszövetségi találkozó

A Székelyudvarhelyi Egyházkör asszonyai Zetelakán találkoztak május 4-én. Többször is elhangzott e napon, hogy micsoda erő rejlik egy-egy találkozásban. S ha társul hozzá jóindulat és öröm, s főként szeretet, akkor válik igazán magasztossá egy találkozó. Hála az Istennek, ilyen volt az idei.

Köszönet illesse azokat, akik vállalták a házigazda szerepet, és nyitott lélekkel várták az ünneplőbe öltözött asszonyokat. A Zetelakán élő unitáriusok ismétlen beírták magukat sokak szívébe!

A napot Demeter Sándor Lóránd lelkész áhítata nyitotta meg, amelyet köszöntők követtek: Vida Rozália UNOSZ-alelnök köszöntötte az egybegyűlteket az országos szervezet nevében, Kolumbán-Antal József a helyiek részéről, Solymosi Alpár esperes az egyházkör részéről és Sándor Krisztina főgondnok a főhatóság részéről.

A közgyűlés munkálatait Újvárosi Katalin lelkész, egyházköri elnök vezette. Az éves beszámolót Máthé Gyöngyi készítette el, Székely Erzsébet tolmácsolta. Solymosi Erika beszámolt a pénzügyi helyzetről, a jegyzőkönyvet Máthé Ildikó vezette.

Az egyházközségek nagy része képviseltette magát a közgyűlésen, összesen százegy személy volt jelen.

Az előadónk Pap Enikő volt, aki az egészséges táplálkozáshoz adott fogódzókat, amelynek fontossága kétségszű, hiszen tudjuk, hogy mennyire fontos a test egészsége a lélek egészsége mellett.

Zárásként Zoltáni Ilona székelymuzsnai lelkész végzett szószéki, Sorbán Enikő pedig énekvezéri szolgálatot. A közösen elfogyasztott ebéd után mindenki széles mosollyal, jókedvvel távozott, azzal a gyakran ismételt mondattal, hogy találkozunk jövőre Homoródjánosfalván!

ÚJVÁROSI KATALIN

A székelykeresztúri egyházkör nőszövetségeinek találkozájáról

Bencédben tartottuk május 11-én a Székelykeresztúri Unitárius Egyházkör nőszövetségeinek évi közgyűlését, amelyen huszonegy gyülekezet több mint száz asszonya vett részt Alsóboldogfalva, Csehétfalva, Csekefalva, Énlaka, Fiafalva, Firtosmartonos, Firtosváralja, Gagy, Kadács, Kissolymos, Kobátfalva, Korond, Nagymedesér, Siménfalva, Szentábrahám, Székelykeresztúr, Székelyszentmihály, Tarcsafalva, Tordátfalva, Újszékely unitárius közösségeiből, és természetesen Bencéd asszonyai, akik nagy szeretettel fogadtak, vártak bennünket ezen az ünnepi napon.

A zászlósok bevonulása után Lőrinczi-Vass Zsuzsanna kadácsi lelkész áhítata emelte magasba a lelkünket. Az UNOSZ részéről Vida Rozália lelkész, alelnök köszöntötte az egybegyűlteket: a gyülekezetekben hittél és szeretettel végzett asszonyi munka szépségeire hívta fel a figyelmet. A Székelykeresztúri Unitárius Egyházkör részéről ifj. Szombatfalvi József lelkész, egyházköri közügyigazgató köszöntött, kiemelve, hogy akárcsak a bibliai Mózes történetében megjelenő asszonyok, olyan fontosak ma is a nők gyülekezeteinkben, családjainkban. Makkai-Ilkei Ildikó helyi lelkész zárta a köszöntések sorát.

Ezután következett a közgyűlésünk egyik legfontosabb pillanata: az újonnan elkészült egyházköri vándorabrosz átadása és megáldása. A valóban gyönyörű munka Molnár Ibolya, az Artera Alapítvány vezetője és szakmai segítsége, valamint gyülekezeteink anyagi és erkölcsi hozzájárulása nélkül nem készülhetett volna el. Szébbnél szebb motívumok, valamint gyülekezeteink nevei fonódnak össze, megerősítve együvé tartozásunkat. A bencédi nőszövetség örömmel vette át az abroszt, megtiszteltetésnek érezték, hogy ők lehetnek az első gyülekezet, akiknek templomát egy

évig fogja díszíteni e csodálatos alkotás. Az összesített nőszövetségi beszámolót Mátéfi Tímea énlaki lelkész állította össze és olvasta fel, amelyet a közgyűlés nyílt szavazással fogadott el. Ezt követően Dimény-Varga Tünde *Konyhapszichológia, avagy a főzés, az evés és a lelkünk* címmel tartott előadást a bencédek nemrég felavatott kultúracsűrében. Az előadás után Dénes Erzsébet siménfalvi lelkész tartott istentiszteletet. Köszönjük a lélekemelő énekvezéri szolgálatot Molnár Cecília tarcsafalvi kántornak.

Isten áldását kérjük asszonyaink és családjaik életére, hogy még sok közös álmunk, életre hívott terünk és utunk legyen, amikor egymástól, egymásról is tanulhatunk, s azzal a páratlan asszonyi szeretettel babusgathatjuk gyülekezeteink életét, amely felemel, megtart, erőt ad, és segít reménnyel szemlélődni Isten gyönyörűre teremtett, mégis sokszor fájdalommal, veszteségekkel tűzdelt szép világában! Minden ilyen találkozás szép emlékeket hagy bennünk, amikor hálat adunk, hogy újra láthatjuk egymást, a közebéd utáni búcsúzásakor pedig arra kérjük a Gondviselőt, hogy még számtalan lehetőséggel ajándékozza meg közösségeinket, asszonyainkat!

DÉNES ERZSÉBET, MÁTÉFI TÍMEA

Ima a gyermekért

Szeretet Istene, most értük imádkozunk, a gyermekekért, akik olyan sokszor emlékeztetnek arra, hogy milyen a te országod, emlékeztetnek tiszta szívükkel a tőled kapott lélek mosolyára, fényére, tisztaságára, erejére. S de jó most értük kulcsolni imára a kezét, kikért oly sokszor fohászkodunk szülőkként, nagyszülőkként, nevelőkként! Imádkozunk a nyomunkban járó, ölünkbe kérezkedő, nyakunkba kapaszkodó, mosolyunkra áhítózó, játszani hívó kisgyermekért. Imádkozunk iskolásainkért, akiknek kezét elengedjük minden reggel az iskolapuban, és miközben tenni-valóinkat végezzük, sokszor gondolunk rájuk: vajon hogyan boldogulnak, és sokszor kérjük: segítsd meg

őket, Istenünk! Ment-e a nehéz matekfelmérő, lesz-e mosoly délben az iskolapadot otthagyo gyermekünk arcán? Imádkozunk ifjainkért, akik bontogatják szárnyukat, akiknek úgy kell a megértés, hogy a folyton ellenőrző, akadékoskodó szülői szigor mélyén felismerjék, hogy mennyire féltjük és szeretjük őket, s de jó mikor ölünkbe kinőve is még hozzánk odaodabújnak. Arra kérünk, Istenünk, add, hogy kicsi és nagy gyermekünk egyaránt boldog legyen, és kérünk, hogy őrizd, óvd és vigyázd őket minden útjukon. Úgy szeretnénk, ha felnőttként is rájuk mutatva Jézussal mondhatnánk: „Ilyeneké az Isten országa”, s így lesz, amíg szeretnek, amíg nevetnek, amíg nem felednek ösvényt és értük imádkozó drága szíveket! Ámen.

MAKKAI-ILKEI ILDIKÓ

IFJÚSÁGI OLDAL

Nincs nyár ODFIE nélkül!

| NAGY NORBERT

• Merész döntés rögtön a címben lódítani. A fentebbi állítás ugyanis nem a legpontosabb. Nem csak nyár, hanem év sincs ODFIE nélkül, s ha bennünket, ifjakat kérdeznek, határozottan állítjuk, élet sincs egylet nélkül.

Különösen igaz ez most, amikor olyannyira megszokasodtak az országos rendezvényeink, hogy már havi több alkalommal is utazunk, találkozunk és szervezünk. Az viszont nem lódítás, hogy a teljes évünk időbeosztását az egyletes rendezvénynaptárhoz igazítjuk. Hogy fontosabb egy körút, mint egy szabad hétvége, hogy ha megkérdik, mit csinálunk négy hét múlva, automatikusan megnézzük a naptárunkat, nehogy éppen egyletes rendezvény legyen beírva. Így megy ez már az idők kezdete óta, és reméljük, így fog menni ezután is, egészen addig, amíg az évszakok is tőlünk nem kérnek engedélyt, hogy váltothassák egymást.

Most azonban ez még fordítva van, és nekünk kell az évszakok váltakozásához igazodunk. Habár e téren is alkudozásba kezdünk. Elfogadtuk, hogy az ősz az iskolakezdés, a tél a félévi dolgozatok, a tavasz a váratlan záporok ideje. Azt viszont nem fogadjuk el, hogy a nyarat ne az egylet irányítsa. Nincs ugyanis nyár ODFIE nélkül! E kérdésben nem engedünk, és szigorúan ragaszkodunk ahhoz, hogy helyünk legyen a nyári fesztiválok, a vakációk és nyaralások közt. Sajnos megtapasztalhattuk, hogy milyen, amikor egy világjárvány miatt semmit sem szervezhetünk, és rettenősen nehéz volt. Azóta minden lehetőségért hálát adunk, és igyekszünk a legszínvonalasabb, legérdekesebb rendezvényeket szervezi, hogy az ifjúság abban a nagy közösségben szórakozhasson és tanulhasson együtt, amit mi egyletnek nevezünk.

Idén nyárra is nagy terveink vannak! Az sem lódítás, hogy nincs olyan fiatal jelenleg egyházunkban, aki ne hallotta volna már az ArtZ nevet. Aki volt, annak felejthetetlen, aki még nem volt, annak türelmetlen várakozás, hogy részese lehessen.

Idén augusztus 15–18-a között szervezzük meg Tusnádfürdön az ArtZ – 5. ODFIE Összművészeti Találkozót. A szervezés már tavasz elején elkezdődött. A szorgos szervezőcsapat leosztotta az előszervezési teendőket, elkezdődtek a telefonálgatások, a levelezések, a koordinátorok, zsűrik és meghívottak felkérése. Ó, ha csak egy meghívottat is elárulhatnánk! Sajnos azonban nem tehetem.

Kénytelen vagyok ezért megkérni a kedves olvasót, hogy küldje el ifjait, gyermekeit, unokáit, vagy akár önmagát is az ArtZ-ra. Küldje el, de ne csupán azért, hogy ellenőrizze, igazat mondok-e, hanem azért, hogy részese legyen a nagy nyári egyletes varázsnak. Jöjjön el, és legyen részese a versmondásnak, a népdaléneklésnek, a néptáncnak, a kézműves tevékenységeknek, a színjátszásnak, az írásnak, a zenélésnek. Jöjjön el, és legyen velünk. Érezze a tusnádfürdői fenyőfák hús árnyékát, a faházak kéretlen reccsenését, az Olt megnyugtató csobogását, a tábortűz éjjeli csendet kitöltő pattogását. Jöjjön el, ha ArtZ, hát legyen ArtZ!

Ha úgy gondolja a kedves olvasó, hogy ifjú barátja még túl fiatal, és kicsit félti még a legnagyobb rendezvénytől – egyébként nincs miért –, akkor se keseredjen el! Július 29–31-én szervezzük meg az ODFIÓka-Egylet/be/avató rendezvényünket, amely a legfiatalabbakat várja. Amint az a nevéből is kihallható, ez a rendezvény főként azokat szólítja meg, akik még nem voltak országos egyletes rendezvényen, akik éppen az adott évben konfirmáltak vagy konfirmandusok. Pontosan azért találtuk ki ezt a rendezvényt a nyár elejére, hogy megelőzve minden nagyobb rendezvényt, legyen az ifjaknak lehetősége megszokni a zsongást, az utazást, a nagy egyletes közösséget egy kisebb, hangulatosabb rendezvényen, amelyen még csak kortársai vannak jelen. Ha a kedves olvasó ismer olyan fiatalot, aki idén konfirmált, vagy fog konfirmálni, kérem, késlekedés nélkül hívja fel a figyelmét az ODFIókára.

Ahogy most újra elképzeltem magamban, hogy milyen élménydús lesz ez a nyár is, egyszerre lett úrrá rajtam a végtelen izgatottság és a mérhetetlen nyugalom. Végtelen izgatottság, mert már alig várom, hogy ott lehessenek, és mérhetetlen nyugalom, mert rájöttem, hiszen én nem is lódítottam! Tényleg nincs nyár ODFIE nélkül!

1. Bánat			Kút belseje! Riadó	Üzlethe- lyiség be- csukása- nak ideje		Igaz Annak ellenére, hog		Paraguay határai! Dédélget, kényeztet		Kihalt futó- madár	Ima a gyermekért	
		2. Nagyon hűlyék								É	A zsoltárok könyve 127. részéből idézünk.	
Téli sport Össze- kusztáló							Kérdőz gyapjas állat				A végére helyez!	Adás közveti- tésének tartama
Abba az irányba gyorsan szalad							Formáló		Pazar részlet!	G		M
Film- színész (Robert de)					Szegényit Őszövet- séi proféta					Egyféle csapadék Éles han- gon szól		
						Igy halad a hernyó Páratlan görcs!						
... vezet, ráirányít Altató- adag!			Idősekre jellemző Régi isko- lai eszköz								Ránc széleil Nigeri autójelzés	
Ilyen to- jás is van A román főváros				Búzadara Hirtelen kimozdít				Maláji tör Eliramló, ... idő				
							Világ (francia) Növényi szár lehet					
Rókafej! Égetett kerámia, agyagáru		Kissé aláugrik! Közeledik			Tanul az esetből Balaton- ba ömlik					Repülője- gyen van! Hány, ök- lendezik		
					Tűzet elfojtó Vajon aláhull?						Az urán vegyjele Kést fen	
Nem ... időben, készt				Előtag: levegő Porció					A ... bors ökröcske (mese) Ígeköti			
Gránát- szilánk!				Az egyik kártyalap Majdnem buta!				Csomag- mérték Némán vágom!				
		Aranycsa- pat tagja (László) E, e, e, ...					Mohón iszik Hölgy párja					
Magam Görög betű vagy ilyen alakú folyam- torkolat					Tekéző Folyadék- csepp!							
	É											Római 1000

UNITÁRIUS KÖZLÖNY

Kiadja a Magyar Unitárius Egyház, Kolozsvár

Alapítási év: 1888. Új sorozat (1990-től)

Megbízott szerkesztőbizottság: dr. Andorkó Júlia Eszter fő-szerkesztő, Koppándi Júlia médiareferens.**Munkatársak:** Asztalos Klára (Nők világa), Ferencz Csaba-Levente (rejtvény), Nagy Norbert (Ifjúsági oldal), Czire Alpár (fotó), Szombatfalvi Etelka (Gyermekekold), Szabó László (Sze-retetszolgálat).

Tördelés: Virág Péter. Olvasószerkesztő: Dénes Gabriella.

Nyomtatás: Idea Nyomda, Kolozsvár.

Postacím: 400105 Cluj, B-dul 21 Decembrie 1989 nr. 9.

Telefon: (0)264 593 236. E-mail: kozlony@unitarius.org

A lapszám letölthető innen:

unitarius.org/document/unitarius-kozlony/

Lapterjesztés és adminisztráció: **Gáspár Péter** és **Mezei Melinda**. A lapok kiszállításával kapcsolatos felvilágosítás: **Verbum Egyesület**, tel.: 0264 596 478.A kéziratok szerkesztőségbe érkezésének határideje: **a tárgy-hó előtti hónap 15-e**. Kéziratokat és fényképeket nem őrünk meg, és nem küldünk vissza. A lapban közölt írások nem tükrö-zik feltétlenül a szerkesztőség véleményét.

ISSN 1220-8418

Támogatók: Romániai Magyar Demokrata Szövetség és Communitas Alapítvány; Bethlen Gábor Alap.

Barangoló Isten országában

Kedves Gyerekek!

A hosszú iskolai év után végre eljön ismét a vakáció, amelyet meg is érdekeltek. Mit fogtok olvasni a szünidő alatt? Mit szeretnétek játszani a barátaitokkal? Gondolom, sok hasonló kérdésre kell manapság válaszolnotok. Vallásos témájú meséket, könyveket a könyvtárban, vallásos filmeket az interneten találtok, ezeket olvasva-nézve tanulhattok és egyben ki is kapcsolódhattok. Ajánlom őket a figyelmetekbe! Tudnotok kell, hogy Jézus, a mi tanítómesterünk nagyon

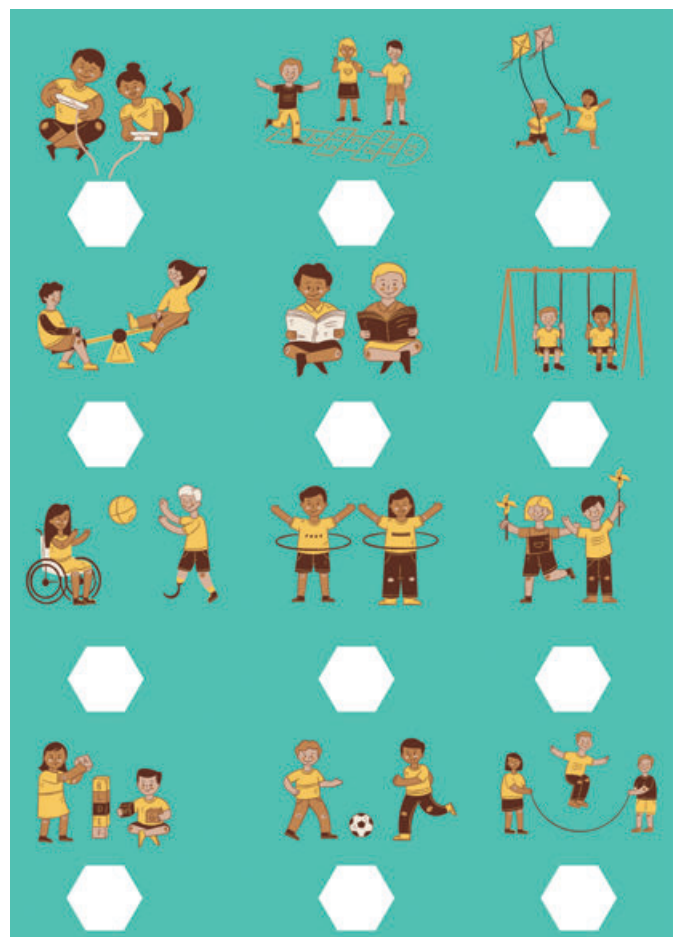
szerette a gyerekeket, és velük is, róluk is beszélt, példaként emlegetve a gyerekeket a tanításaiban.

Gondolkodj el azon, hogy ha most találkoznál Jézussal, és megkérdezné, hogy mi volt számodra a legizgalmasabb és legtanulságosabb az elmúlt tanévben, mit válaszolnál! Ha azt kérdezné, hogy mi volt számodra a legnehezebb, mit mesélnél el neki? Biztatlak a kérdések megválaszolására, lehetőleg a magad csendjében. Imáidban adj hálát a jókért, és bátran, bizalommal fordulj Istenhez segítségért a szünidő alatt is!

Feladatok

1. Vágd ki az alábbi ábrát, és ragaszd egy kartonra, máris kész a képeslap, amelyet egy borítékba rakva címezz magadnak, és add oda egy rokonodnak, megbízva őt azzal, hogy a következő születésnapodon adja át neked. Remélem, Jézus tanítása sokáig lesz érték életednek megannyi szakaszában!

2. Hosszú a nyár, sok minden belefér, így arra gondoltam, ha esetleg ötlet nélkül maradnál, hogy mivel töltsd a rengeteg szabadidőt, mutatok néhány támpontot. Az alábbi képen olyan tevékenységeket láthatsz, amelyekre nyáron van idő és tér is, hiszen az udvaron vagy a játszótéren mindenik kivitelezhető. Vágd ki, és amint teljesítetted az adott játékot, kiszínezheted a hatszöveget!

Harmincéves évfordulók

Cikkeink a 6–8. oldalon.

Andorkó Rozália UNOSZ-alelnök (Vargyas), **Deák Réka**, a Gondviselés Segélyszervezet munkatársa (Székelykeresztúr), **Dénes Erzsébet** lelkész (Siménfalva), **Dimény Csilla Júlia** UNOSZ-elnök (Alsófelső-szentmihály), **Elekes Zsolt** iskolalelkész (Kolozsvár), **Kotecz József** ny. lelkész (Barót), **Lakatos Sándor** iskolagazgató (Székelykeresztúr), **Makkai-Ilkei Ildikó** lelkész (Bencéd), **Mátéfi Tímea** lelkész (Énlaka), **Simó Melinda** iskolapszichológus (Székelyudvarhely), **Solymosi Alpár** esperes (Csíkszereda), **Szász Katalin** iskolagazgató (Kobátfalva), **Újvárosi Katalin** lelkész (Székelyudvarhely)